

Εγχειρίδιο για την Προσομοίωση Διάσκεψης των Συμβαλλομένων Μερών “Athens CoP Simulation”

With the support of the
Erasmus+ Programme
of the European Union

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

UNESCO Chair on
Climate Diplomacy,
National and Kapodistrian
University of Athens, Greece

ΑΘΗΝΑ, 2020

Πίνακας περιεχομένων

ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΕΣ	2
Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής	2
Οργανωτική Ομάδα	3
ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ.....	6
Συντομογραφίες	6
Εισαγωγή.....	7
Το περιβάλλον στη διεθνή agenda	7
Συμβάσεις πλαίσιο	9
Διάσκεψη των Συμβαλλομένων Μερών	9
Η κλιματική αλλαγή υπό την UNFCCC και την CoP της.....	10
Ποσοτικοποιημένοι στόχοι και η προσομοίωση Athens CoP Simulation	10
Βιβλιογραφικές αναφορές.....	15
ΚΑΝΟΝΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗΣ.....	17
i) Πεδίο εφαρμογής	17
ii) Γλώσσα διεξαγωγής.....	17
iii) Διπλωματική ευπρέπεια.....	17
iv) Ο ρόλος του Προεδρείου	17
v) Αντιπροσωπείες	18
vi) Διάταξη Θέσεων	18
vii) Διαδικασία	18
viii) Δικαιώματα και υποχρεώσεις των Συμμετεχουσών/ντων	20

ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΕΣ

Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής

Το Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής είναι ένα ανεξάρτητο, μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ερευνητικό και εκπαιδευτικό ίδρυμα. Ιδρύθηκε το 2002 και υπάγεται στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Βασική αποστολή του είναι να καλύπτει τις διδακτικές και ερευνητικές ανάγκες του Τμήματος ΠΕΔΔ σε θέματα που αφορούν την ευρωπαϊκή ενοποίηση και πολιτική, να αναπτύσσει προγράμματα διδασκαλίας πάνω σε αυτά τα θέματα, να συνεργάζεται και να ανταλλάσσει επιστημονικές γνώσεις με άλλα ακαδημαϊκά ή ερευνητικά ιδρύματα της ημεδαπής ή της αλλοδαπής, να οργανώνει σεμινάρια, συνέδρια, διαλέξεις και να πραγματοποιεί δημοσιεύσεις και εκδόσεις. Για τους σκοπούς αυτούς το Εργαστήριο:

- Διεξάγει έρευνες σε θέματα που αφορούν την ευρωπαϊκή ενοποίηση και πολιτική, με έμφαση στη ευρωπαϊκή οικονομική διακυβέρνηση, το θεσμικό και πολιτικό σύστημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τις εξωτερικές σχέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την ενέργεια και την προστασία του περιβάλλοντος.
- Παρέχει πληροφόρηση και αναλύσεις για τα παραπάνω ζητήματα.
- Οργανώνει θερινό σχολείο πάνω σε επίκαιρα θέματα που αφορούν την ευρωπαϊκή ενοποίηση και πολιτική.
- Οργανώνει ασκήσεις προσομοίωσης οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την εξοικείωση των φοιτητών με τον τρόπο λειτουργίας των οργάνων.
- Συνεργάζεται με ερευνητικά εργαστήρια και δίκτυα της ημεδαπής και της αλλοδαπής.
- Οργανώνει σεμινάρια μεθοδολογίας για υποψήφιους διδάκτορες.

Το Εργαστήριο φιλοξένησε το Jean Monnet Module “Moving the EU Forward” (2015-2018), δράση συγχρηματοδοτούμενη από το Πρόγραμμα Erasmus+ της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από τον Μάρτιο του 2019 φιλοξενεί την [Έδρα UNESCO για την Κλιματική Διπλωματία](#), ενώ από την 1^η Σεπτεμβρίου 2019 διαχειρίζεται το Jean Monnet Module “European Climate Diplomacy” (2019-2022), επίσης με την υποστήριξη του Προγράμματος Erasmus+ της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η προσομοίωση

της Διάσκεψης Συμβαλλομένων Μερών “Athens CoP Simulation” αποτελεί μια από τις κύριες δραστηριότητες του τελευταίου και, επιπλέον, διενεργείται και υπό την αιγίδα της Έδρας UNESCO για την Κλιματική Διπλωματία.

Οργανωτική Ομάδα

Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Εμμανουέλα Δούση

Η Δρ Εμμανουέλα Δούση είναι Αναπληρώτρια Καθηγήτρια Διεθνών Θεσμών στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Επίσης, είναι Διευθύντρια του Εργαστηρίου Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής, Επιστημονική Υπεύθυνη του Προγράμματος Jean Monnet Module ‘European Climate Diplomacy’ και κάτοχος της Έδρας UNESCO για την Κλιματική Διπλωματία. Ακόμη, είναι Διευθύντρια του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδές Νοτιοανατολικής Ευρώπης και του Τομέα Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Τμήματος. Διδάσκει μαθήματα σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο και επιβλέπει διδακτορικά, κυρίως, σε θέματα πολιτικών για την κλιματική αλλαγή, διεθνούς και ευρωπαϊκού περιβαλλοντικού δικαίου και πολιτικής, καθώς και διεθνούς οργάνωσης. Δημοσιεύει στα Ελληνικά, τα Αγγλικά και τα Γαλλικά, αναφορικά με ζητήματα κλιματικής αλλαγής, και συμμετέχει σε διεθνή συνέδρια. Ήταν η επιστημονική υπεύθυνη του προγράμματος Jean Monnet Module ‘Moving the EU Forward’ (2015-2018). Έχει μεγάλη εμπειρία στην προετοιμασία φοιτητών για προσομοιώσεις Ευρωπαϊκών και διεθνών οργάνων, καθώς είναι η ακαδημαϊκή υπεύθυνη του προγράμματος προσομοιώσεων του Τμήματος, από το 2000 μέχρι σήμερα. Τέλος, είναι μέλος της Επιτροπής για το Ρόλο του Διεθνούς Δικαίου στη Βιώσιμη Διαχείριση των Φυσικών Πόρων της Εταιρίας Διεθνούς Δικαίου και μέλος της Εθνικής Επιτροπής της Ελλάδας για την Προσαρμογή στην Κλιματική Αλλαγή.

Επίκουρη Καθηγήτρια Αντωνία Ζερβάκη

Η Δρ Αντωνία Ζερβάκη είναι Επίκουρη Καθηγήτρια Διεθνών Σχέσεων στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έχει εργαστεί ως σύμβουλος σε ποικίλες θέσεις, όπως ο σύμβουλος πολιτιστικών προγραμμάτων της ΕΕ στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού (χρηματοδοτούμενο από την ΕΕ), Ειδική Σύμβουλος του Υπουργείου Εξωτερικών για τη θαλάσσια πολιτική της ΕΕ, κ.ά.. Είναι μέλος της Παγκόσμιας Επιτροπής για τις Προστατευόμενες Περιοχές της Διεθνούς Ένωσης Προστασίας της Φύσης και διετέλεσε μέλος ομάδων που εκπόνησαν σχέδια πολιτικής για τον θαλάσσιο

χωροταξικό σχεδιασμό και τη διαχείριση της υποβρύχιας πολιτιστικής κληρονομιάς. Έχει διδάξει σε πολλά πανεπιστήμια στην Ελλάδα και δημοσιεύει στους τομείς Διεθνών Σχέσεων και Οργάνωσης, Εξωτερικής Πολιτικής, Προστασίας της Πολιτιστικής και Φυσικής Κληρονομιάς και Πολιτικών Επιστημών. Επιπλέον, έχει προετοιμάσει πολλές ομάδες φοιτητών για προσομοιώσεις της ΕΕ και των Ηνωμένων Εθνών. Το 2011 πιστοποιήθηκε ως Εκπαιδευτής Εκπαίδευσης Ενηλίκων στο Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης και Τοπικής Διακυβέρνησης.

Γιώργος Δικαίος

Ο Γιώργος Δικαίος είναι Υποψήφιος Διδάκτωρ στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης (ΕΚΠΑ). Η διδακτορική του διατριβή, η οποία αποτελεί μέρος της Έδρας UNESCO για την κλιματική διπλωματία, επικεντρώνεται στη σχέση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με άλλους διεθνείς οργανισμούς, μέσα από το πρίσμα της ευρωπαϊκής κλιματικής διπλωματίας. Είναι, επίσης, Ερευνητής στο Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής, όπου είναι Συντονιστής Έργου του Jean Monnet Module «Ευρωπαϊκή Κλιματική Διπλωματία». Έχει σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες (Πτυχίο ΕΚΠΑ) με ειδίκευση στη Διεθνή και Ευρωπαϊκή Οργάνωση (Μεταπτυχιακό ΕΚΠΑ, Μεταπτυχιακό Leiden University). Συμμετέχει σε ερευνητικά προγράμματα σχετικά με την εξωτερική περιβαλλοντική και κλιματική δράση της ΕΕ και έχει εργαστεί στον ιδιωτικό τομέα για αρκετά χρόνια. Τα ερευνητικά του ενδιαφέροντα περιστρέφονται γύρω από την ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική, τους διεθνείς και ευρωπαϊκούς θεσμούς, την (κλιματική) διπλωματία και την έννοια της κρατικής κυριαρχίας. Δημοσιεύει σε διάφορα επιστημονικά περιοδικά στην Ελλάδα και συχνά συμμετέχει σε διεθνή συνέδρια.

Όθων Καμινιάρης

Ο Όθων Καμινιάρης είναι Υποψήφιος Διδάκτωρ στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι πτυχιούχος και κάτοχος Μεταπτυχιακού Διπλώματος Ειδίκευσης στις Διεθνείς και Ευρωπαϊκές Σπουδές του προαναφερθέντος Τμήματος. Μιλά Αγγλικά, Γαλλικά και Ισπανικά. Είναι βοηθός ερευνητής στο Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής του ΕΚΠΑ, όπου έχει εργαστεί σε πλήθος ελληνικών και ευρωπαϊκών ερευνητικών και εκπαιδευτικών προγραμμάτων. Επίσης, είναι μέλος της Οργανωτικής Ομάδας του Athens EU Model Junior, της πανελλαδικής προσομοίωσης οργάνων της

Ευρωπαϊκής Ένωσης που συνδιοργανώνεται από το ΕΛΙΑΜΕΠ, το Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής και την Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ελλάδα. Ακόμη, είναι συντονιστής ερευνητικής ομάδας για το Ελληνικό Φόρουμ για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη, μια πρωτοβουλία του ΕΛΙΑΜΕΠ και του FOGGS. Τέλος, είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Συλλόγου Αποφοίτων του Τμήματος Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης, και Πρόεδρος της Επιτροπής Επικοινωνίας και Εκδηλώσεων. Παράλληλα, είναι συντονιστής του Ερευνητικού Ομίλου ECOSOC, ιδρυθέντος στα πλαίσια του ειδικού συμβουλευτικού καθεστώτος που υπέχει ο Σύλλογος στο όργανο.

Τζώρτζης Μουτσοντέμι

Ο Τζώρτζης Μουτσοντέμι είναι τελειόφοιτος φοιτητής στο Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης και Δημόσιας Διοίκησης. Η πτυχιακή του εργασία αφορούσε την Κοινή Πολιτική Ασφάλειας και Άμυνας της Ευρωπαϊκής Ένωσης και τις ναυτικές στρατιωτικές επιχειρήσεις της. Πιο συγκεκριμένα επιχείρησε να κρίνει βάσει ποιοτικών και ποσοτικών δεδομένων την αποτελεσματικότητά των επιχειρήσεων αυτών. Από τον Οκτώβριο 2019 είναι εκπαιδευόμενος στο Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής υπό την αιγίδα της Έδρας UNESCO για την Κλιματική Διπλωματία. Από το 2017 ασχολείται με προσομοιώσεις διεθνών, ευρωπαϊκών και περιφερειακών οργάνων, έχοντας συμμετάσχει έως σήμερα σε παραπάνω από δεκατρείς, τόσο σε ρόλο εκπροσώπου και προεδρείου, όσο και ως μέλος οργανωτικών ομάδων. Ακόμη, διατελεί μέλος της φοιτητικής ομάδας της Διεθνούς Αμνηστίας, ενώ έχει αρθρογραφήσει σε διάφορες ιστοσελίδες και ηλεκτρονικά περιοδικά.

ΟΔΗΓΟΣ ΜΕΛΕΤΗΣ

Συντομογραφίες

CoP: Conference of the Parties

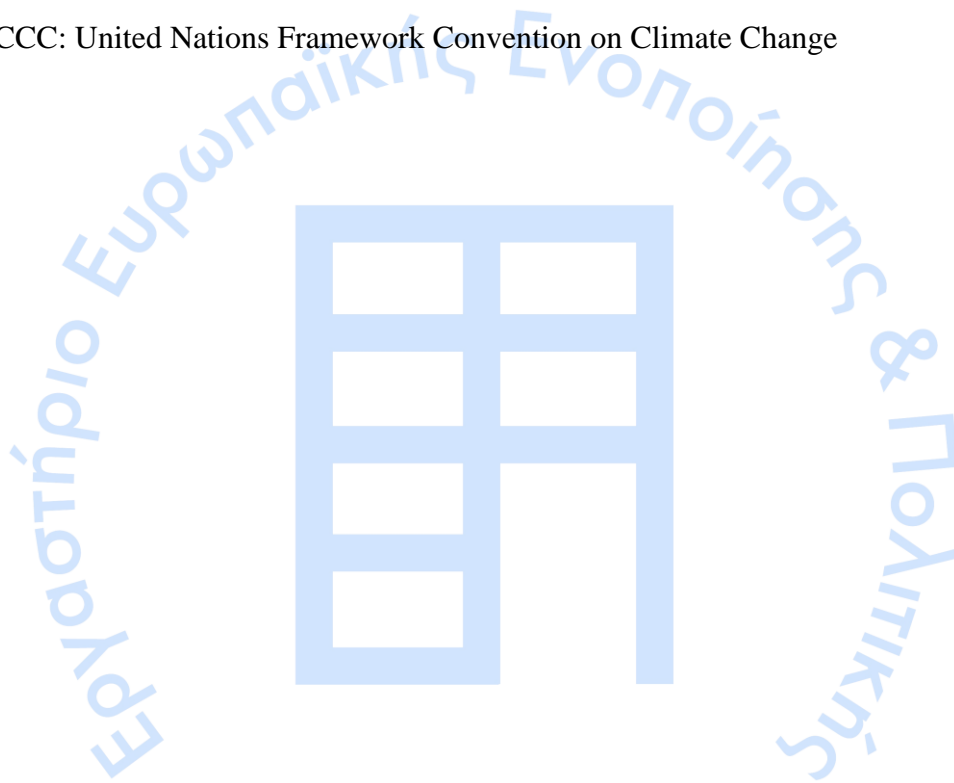
INDC: Intended Nationally Determined Contributions

IPCC: Intergovernmental Panel on Climate Change

NASA: National Aeronautics and Space Administration

UN: United Nations

UNFCCC: United Nations Framework Convention on Climate Change

Εισαγωγή

Σύμφωνα με την αμερικανική Εθνική Υπηρεσία Αεροναυτικής και Διαστήματος (National Aeronautics and Space Administration-NASA), *κλίμα* είναι ο συνήθης καιρός ενός μέρους, ο οποίος μπορεί να ποικίλει ανά εποχή. Έτσι, ως κλίμα της Γης μπορεί να οριστεί ο συνδυασμός όλων των κλιμάτων των περιοχών του πλανήτη και, ως κλιματική αλλαγή, η αλλαγή στον συνήθη καιρό μιας περιοχής, η οποία δύναται να αποδοθεί σε διαφοροποιήσεις των βροχοπτώσεων στην εν λόγω περιοχή ή της συνήθους θερμοκρασίας για έναν συγκεκριμένο μήνα ή εποχή¹.

Έως ένα βαθμό, οι διαφοροποιήσεις φυσικών φαινομένων και θερμοκρασιών είναι φυσιολογικές, αφού σχετίζονται με την ηλιακή δραστηριότητα. Ωστόσο, ένας ορισμός σαν τον προαναφερθέντα, ίσως, μοιάζει ανεπαρκής, ιδίως όταν έχει καταδειχθεί ότι το φαινόμενο δεν οφείλεται μόνο σε φυσικές δραστηριότητες. Σήμερα, που η κλιματική αλλαγή είναι μία από τις κυριότερες προκλήσεις του 21^{ου} αιώνα, απαιτείται η συστηματική και διεπιστημονική ενασχόληση με το φαινόμενο. Έτσι, η κλιματική αλλαγή που πριν μερικά χρόνια αποτελούσε την αιχμή του δόρατος των περιβαλλοντικών πολιτικών, σήμερα βρίσκεται ψηλά στη λίστα της ημερήσιας διάταξης των διεθνών διαπραγματεύσεων και συζητήσεων ως ξεχωριστό ζήτημα πολιτικής, που χρίζει ολιστικής προσέγγισης και αντιμετώπισης. Τόσο κράτη, διεθνείς οργανισμοί, άλλοι διεθνείς δρώντες, όσο και οι επιστήμες, η κοινωνία των πολιτών, μη κυβερνητικές οργανώσεις και τα ίδια τα άτομα, ασχολούνται πλέον ενεργά με την προώθηση της ευαισθητοποίησης για την κλιματική αλλαγή και με την εξεύρεση λύσεων καταπολέμησής της.

Το περιβάλλον στη διεθνή agenda

Οι απαρχές της ενασχόλησης της διεθνούς κοινότητας με τα περιβαλλοντικά ζητήματα διεφάνησαν από τη δεκαετία του 1970, αφού τότε διεξήχθη η πρώτη παγκόσμια εμβέλεια διάσκεψη για σχετικά θέματα, η «Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για το Ανθρώπινο Περιβάλλον» (Στοκχόλμη, 1972)². Εν τούτοις, η μεταφορά των ζητημάτων αυτών στο πεδίο της υψηλής πολιτικής των κρατών από εκείνο της

¹ NASA, *What Is Climate Change?*, <https://www.nasa.gov/audience/forstudents/k-4/stories/nasa-knows/what-is-climate-change-k4.html> (27/12/2019).

² Δούση Ε. (2014), *Η περιβαλλοντική διακυβέρνηση σε κρίση: Ρίο+20: υποσχέσεις με αβέβαιη εφαρμογή*, Αθήνα: Παπαζήσης, σσ. 45-48.

χαμηλής άργησε αρκετά. Μόλις το 1983, ένας από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς της έννοιας της ασφάλειας, ο Barry Buzan, στο έργο του “*People, States and Fear*”, κατέταξε το περιβάλλον ως έναν από τους πέντε παράγοντες που επηρεάζουν την κρατική και ατομική ασφάλεια, εξ ίσου με τα στρατιωτικά, τα πολιτικά, τα οικονομικά και τα κοινωνικά ζητήματα³. Η ευρύτερη αφύπνιση της διεθνούς κοινότητας, ωστόσο, επήλθε ακόμη αργότερα.

Το 1987, δημοσιεύθηκε η έκθεση “*Our common future*” γνωστή και ως έκθεση Brundtland από την ομώνυμη επιτροπή που τη συνέταξε, προεστώσης της πρώην Υπουργού Περιβάλλοντος και Πρωθυπουργού της Νορβηγίας Gro Harlem Brundtland. Η έκθεση αυτή έγινε γνωστή, διότι, μεταξύ άλλων, διευκρίνιζε και έκανε γνωστή την έννοια της βιώσιμης ανάπτυξης⁴. Ένα χρόνο αργότερα, το 1988, με πρωτοβουλία της Παγκόσμιας Οργάνωσης Μετεωρολογίας συγκλήθηκε στον Καναδά η Παγκόσμια Διάσκεψη για την Αλλαγή της Ατμόσφαιρας, διάσκεψη που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής προϋπέθετε μειώσεις των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου, ενώ ιδρύθηκε, επίσης, η Διακυβερνητική Επιτροπή για την Κλιματική Αλλαγή (Intergovernmental Panel on Climate Change-IPCC), ένα επιστημονικό και συμβουλευτικό όργανο, με στόχο την καταγραφή της αλλαγής του παγκόσμιου κλίματος και την πρόταση κατάλληλων μέτρων για την αντιμετώπισή της.. Παράλληλα, η κλιματική αλλαγή αναδείχθηκε σε κάποιες χώρες ως ένα από τα σημαντικά ζητήματα διαλόγου τόσο σε μέσα ενημέρωσης, όσο και σε πολιτικούς θεσμούς⁵.

Έτσι, ορόσημο για την άνοδο των περιβαλλοντικών ζητημάτων αποτελεί, η δεκαετία του 1990, καθώς το 1992 συγκλήθηκε η δεύτερη παγκόσμια περιβαλλοντική διάσκεψη, υπό την σκέπη του ΟΗΕ, η «Διάσκεψη για το Περιβάλλον και την Ανάπτυξη» (γνωστή και ως Διάσκεψη της Γης), στο Ρίο της Βραζιλίας. Από την τελευταία, προέκυψε, μεταξύ άλλων, η Σύμβαση Πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή (United Nations Framework Convention on Climate Change-UNFCCC) και η Σύμβαση για τη Βιοποικιλότητα.

³ Williams P.D. (ed., 2008), *Security Studies: An Introduction*, London and New York: Routledge, σελ. 4.

⁴ Δούση Ε. (2014), *ό.π.*, σσ. 48-49.

⁵ Δούση Ε. (2017), *Κλιματική Αλλαγή*, Αθήνα: Παπαδόπουλος, σελ. 35.

Ακολούθησαν δύο ακόμη παγκόσμιες διασκέψεις στα πλαίσια του ΟΗΕ, η «Διάσκεψη για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη», το 2002 στο Γιοχάνεσμπουργκ, από την οποία προέκυψε μια Διακήρυξη και ένα Σχέδιο Εφαρμογής, και η «Διάσκεψη για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη Ρίο+20», το 2012, πάλι στο Ρίο, ακριβώς 20 χρόνια μετά την πρώτη. Όπως και εκείνα του Γιοχάνεσμπουργκ, το καταληκτικό της κείμενο δεν είχε νομικά δεσμευτικό χαρακτήρα και έφερε τον τίτλο “*The Future we Want*”⁶.

Συμβάσεις πλαίσιο

Αμφότερες οι Συμβάσεις που προέκυψαν από την πρώτη διάσκεψη του Ρίο ανήκουν στην κατηγορία των συμβάσεων πλαίσιο ή «ομπρέλα», όπως έχουν ονομαστεί. Ειδικότερα, διατυπώνουν ένα γενικό πλαίσιο δεσμεύσεων για τα συμβαλλόμενα μέρη και καθορίζουν τις αρχές, τους στόχους και τους κανόνες διακυβέρνησης του καθεστώτος της εκάστοτε συνθήκης, ενώ, παράλληλα, δημιουργούν βασικές θεσμικές ρυθμίσεις και προβλέπουν διαδικασίες για την έγκριση λεπτομερών υποχρεώσεων σε μεταγενέστερο στάδιο. Έτσι, αφήνουν χώρο για περαιτέρω διαπραγματεύσεις για τον καθορισμό συγκεκριμένων στόχων, γεγονός που πραγματοποιείται με πιο εξειδικευμένες συμφωνίες που, συνήθως, αποκαλούνται πρωτόκολλα⁷.

Διάσκεψη των Συμβαλλομένων Μερών

Μια εκ των σημαντικότερων διαδικασιών που απορρέουν από το χαρακτήρα μιας σύμβασης πλαίσιο σε θεσμικό επίπεδο είναι η πρόβλεψη για τη Διάσκεψη των Συμβαλλομένων Μερών (Conference of the Parties-CoP). Οι CoP δεν είναι νέοι διεθνείς οργανισμοί, αλλά διεθνή όργανα που κρατούν τις αρχικές συμφωνίες «ζωντανές», επιτρέποντας την εξέλιξή τους, χωρίς να απαιτείται και η αναθεώρησή τους⁸. Μερικές από τις αρμοδιότητές τους είναι οι εξής:

- Η παρακολούθηση του συμβατικού πλαισίου από τα συμβαλλόμενα μέρη,

⁶ Περισσότερα για την εξέλιξη του διεθνούς συζήτησης για το περιβάλλον και τη βιώσιμη ανάπτυξη, βλ. Δούση Ε. (2014), *ό.π.*, σσ. 37-72.

⁷ Economic Commission for Europe (2011), *Framework Convention Concept*, Note by the Secretariat, Geneva, 3 and 4 October 2011, σελ. 1.

⁸ Δικαίος Γ. (2016), «Οι Επιτροπές Συμμόρφωσης και η Συμβολή τους στην Εφαρμογή των Διεθνών Περιβαλλοντικών Συμφωνιών», *Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής*, ΕΕΕΠ Ερευνητικά Κείμενα 1/2016, σσ. 8-9.

- η λήψη αποφάσεων για συγκεκριμένα θέματα που αφορούν στην υλοποίηση του συμβατικού πλαισίου,
- η αναθεώρηση τεχνικών παραρτημάτων που ενδεχομένως συνοδεύουν το συμβατικό πλαίσιο,
- η υιοθέτηση κατευθυντήριων οδηγιών ή κωδίκων πρακτικής, και
- η διαχείριση σχέσεων με διεθνείς οργανισμούς ή διεθνείς χρηματοδοτικούς μηχανισμούς, η συνεργασία και ο συντονισμός της δράσης με άλλες διασκέψεις πολυμερών συμφωνιών με συναφές αντικείμενο⁹.

Η κλιματική αλλαγή υπό την UNFCCC και την CoP της

Στην UNFCCC, η κλιματική αλλαγή ορίστηκε ως αυτή «...που αποδίδεται άμεσα ή έμμεσα στην ανθρώπινη δραστηριότητα, η οποία μεταβάλλει τη σύνθεση της παγκόσμιας ατμόσφαιρας και η οποία είναι συμπληρωματική της φυσικής μεταβλητότητας του κλίματος που παρατηρείται σε συγκρίσιμες χρονικές περιόδους»¹⁰. Ο ορισμός αυτός έρχεται να προσθέσει εμφατικά την ανθρωπογενή παρέμβαση στο κλίμα, υπογραμμίζοντας τη μη φυσική μεταβολή των κλιματικών φαινομένων. Υπογραφέισα το 1992, η Σύμβαση τέθηκε σε ισχύ δύο χρόνια αργότερα και θέτει το γενικό πλαίσιο της στρατηγικής για την καταπολέμηση του φαινομένου, καθώς αναγνωριζόταν ως απώτερος σκοπός η σταθεροποίηση των συγκεντρώσεων των αερίων θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα σε επίπεδο τέτοιο που θα απέτρεπε την επικίνδυνη ανθρωπογενή παρέμβαση στο κλιματικό σύστημα¹¹.

Η CoP είναι το όργανο λήψης αποφάσεων της Σύμβασης. Απαρτίζεται από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη της Σύμβασης και είναι υπεύθυνη για την υιοθέτηση αποφάσεων σχετικά με την εφαρμογή της και την περαιτέρω εξέλιξή της. Εξετάζει, επιπλέον, τις δεσμεύσεις των μερών, υπό το πρίσμα του απώτερου στόχου της Σύμβασης, τα νέα επιστημονικά δεδομένα και την εμπειρία που αποκτήθηκε κατά την εφαρμογή πολιτικών για την κλιματική αλλαγή. Βασικό της καθήκον είναι ο έλεγχος των εθνικών εκθέσεων και των απογραφών των εκπομπών που υποβάλλονται από τα

⁹ Δούση Ε. (2014), *ό.π.*, σελ. 159.

¹⁰ UN (1992), *UNFCCC*, άρθρο 1, παράγραφος 2.

¹¹ Στο ίδιο, άρθρο 2.

μέρη και, εν συνεχεία, η αξιολόγηση των αποτελεσμάτων των μέτρων που λαμβάνονται από τα Μέρη και της προόδου που σημειώνεται. Η CoP συνεδριάζει κάθε χρόνο¹².

Από την 3^η CoP προέκυψε, το 1997, το Πρωτόκολλο του Κιότο, με πρώτη περίοδο εφαρμογής το 2008-2012 και δεύτερη το 2013-2020. Το Πρωτόκολλο αυτό έθεσε συγκεκριμένους και ποσοτικοποιημένους στόχους για τα συμβαλλόμενα μέρη. Αρκετά χρόνια αργότερα, και μετά από την αποτυχία του Πρωτοκόλλου του Κιότο να ρυθμίσει επιτυχώς τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου ώστε να ελαττωθεί ο ρυθμός της αύξησης της θερμοκρασίας της Γης¹³, το 2015, η 21^η CoP αποτέλεσε ορόσημο της παγκόσμιας περιβαλλοντικής διακυβέρνησης, υιοθετώντας τη Συμφωνία των Παρισίων ως το τρίτο νομικά δεσμευτικό κείμενο του ΟΗΕ για την καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής, για την μετά-Κιότο εποχή, δηλαδή από το 2020 και εξής¹⁴. Η Συμφωνία των Παρισίων «...αποσκοπεί στην ενίσχυση της παγκόσμιας αντιμετώπισης της απειλής της κλιματικής αλλαγής, στο πλαίσιο της αειφόρου ανάπτυξης και των προσπαθειών για την εξάλειψη της φτώχειας, μεταξύ άλλων, ...μέσω της διατήρησης της αύξησης της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη αρκετά κάτω από τους 2 °C πάνω από τα προβιομηχανικά επίπεδα και της συνέχισης των προσπαθειών για τον περιορισμό της αύξησης της θερμοκρασίας σε 1,5 °C πάνω από τα προβιομηχανικά επίπεδα, αναγνωρίζοντας ότι αυτό θα μειώσει σημαντικά τους κινδύνους και τις επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής...»¹⁵.

Ποσοτικοποιημένοι στόχοι και η προσομοίωση Athens CoP Simulation

Η διατύπωση της παραπάνω διάταξης της Συμφωνίας των Παρισίων είναι γενική και ελλείπει οποιαδήποτε αναφορά σε ποσοτικοποιημένους στόχους ή συγκεκριμένο έτος. Οι στόχοι μείωσης των κρατών καθορίζονται μέσω των Εθνικά Καθορισμένων Προθέσεων Συνεισφοράς (Intended Nationally Determined Contributions-INDCs), οι οποίες θα καταγράφονται σε δημόσιο μητρώο. Πιο συγκεκριμένα, τα ίδια τα κράτη επιλέγουν τόσο το στόχο μείωσης, όσο και τον τρόπο επίτευξής του. Η Συμφωνία υπέστη κριτική για πολλούς λόγους, μεταξύ των οποίων ήταν η γενικότητά της, αλλά και το γεγονός πως οι δεσμεύσεις στο πλαίσιο της είναι,

¹² UNFCCC, *Conference of the Parties (CoP)*, <http://unfccc.int/bodies/body/6383.php> (27/12/2019).

¹³ Rosen A. (2015), "The Wrong Solution at the Right Time: The Failure of the Kyoto Protocol on Climate Change", *Policy & Politics*, 43:1, σ. 30-58.

¹⁴ UN, *Climate Change*, <http://www.un.org/en/sections/issues-depth/climate-change/> (28/12/2019).

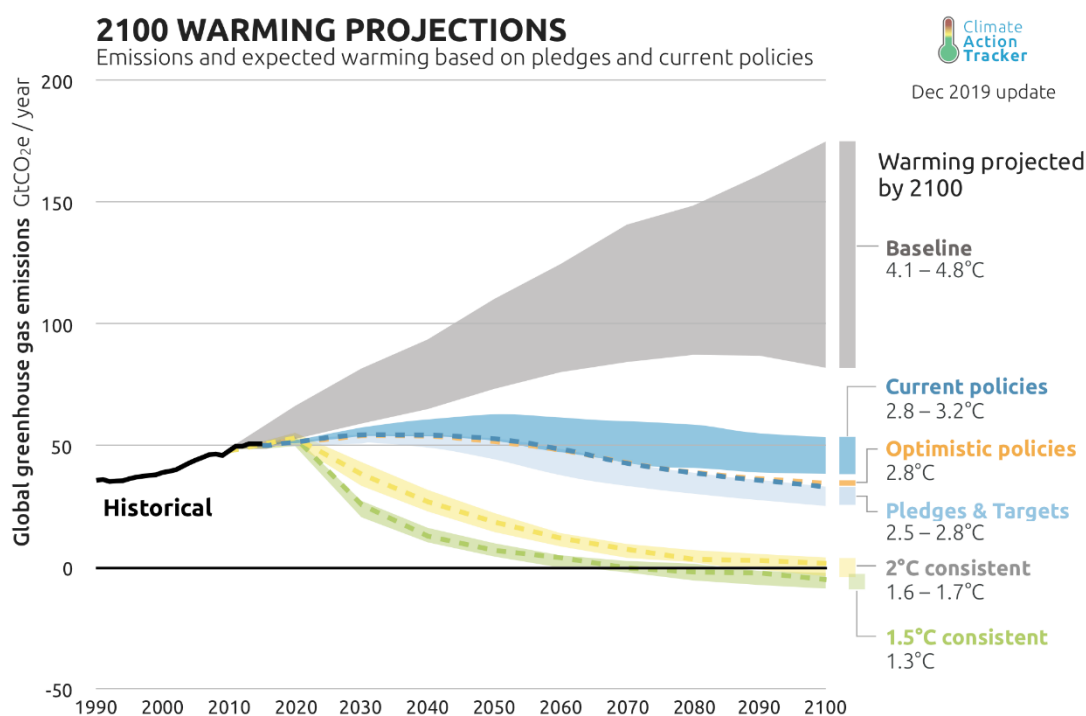
¹⁵ UN (2015), *Paris Agreement*, άρθρο 2.

επί του παρόντος, ανεπαρκείς για τον περιορισμό της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη σε ασφαλή επίπεδα¹⁶.

Πράγματι, όπως μαρτυρά ο παρακάτω πίνακας, με βάση τις παρούσες δράσεις και δεδομένα, η παγκόσμια θερμοκρασία θα υποστεί μια αύξηση της τάξης των 2.8°C – 3.2°C, ενώ, απουσία οποιασδήποτε πολιτικής, υπολογίζεται ότι, μέχρι τα τέλη του αιώνα, η αντίστοιχη αύξηση θα άγγιζε τους 4.1°C – 4.8°C.

Πίνακας 1: Προβλέψεις αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας μέχρι το 2100

Πηγή: Climate Action Tracker, Temperatures, <https://climateactiontracker.org/global/temperatures/> (28/12/2019).

Τον Οκτώβριο του 2018, η IPCC εξέδωσε μια ειδική έκθεση για τον αντίκτυπο της αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας κατά 1.5°C, διαπιστώνοντας ότι το όριο αυτό θα απαιτούσε ταχείες, εκτεταμένες και πρωτοφανείς αλλαγές σε όλες τις πτυχές της κοινωνίας. Με σαφή οφέλη για τους ανθρώπους και τα φυσικά οικοσυστήματα, η έκθεση διαπίστωσε, επίσης, ότι ο περιορισμός της υπερθέρμανσης του πλανήτη σε 1.5 σε σύγκριση με τους 2°C θα μπορούσε να συμβαδίζει με την εξασφάλιση μιας πιο βιώσιμης και δίκαιης κοινωνίας. Μολονότι οι προηγούμενες εκτιμήσεις

¹⁶ Αναλυτικότερα, βλ. Kemp L. (2017), A Systems Critique of the 2015 Paris Agreement on Climate, in: Hossain M., Hales R., Sarker T. (eds), *Pathways to a Sustainable Economy*, Springer, Cham, σσ. 25-41.

επικεντρώθηκαν στην εκτίμηση των ζημιών με την αύξηση των μέσων θερμοκρασιών κατά 2 ° C, η εν λόγω έκθεση δείχνει ότι πολλές από τις δυσμενείς επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής θα επέλθουν ακόμη και με τον 1,5°C¹⁷.

Σκοπός της προσομοίωσης της CoP της UNFCCC είναι η επίτευξη συναίνεσης για τον περιορισμό της αύξησης της θερμοκρασίας του πλανήτη στους 2 °C σε σχέση με τα προβιομηχανικά επίπεδα. Ωστόσο, η προσομοίωση αυτή διαφέρει από όλες τις άλλες για ποικίλους λόγους:

- σκοπός της δεν είναι η σύνθεση ενός καταληκτικού κειμένου, αντίθετα, βάρος δίνεται στις επί τόπου διαπραγματεύσεις απτών ποσοστών,
- οι συμμετέχοντες δεν θα υποδύονται μεμονωμένους αξιωματούχους, αλλά θα είναι χωρισμένοι σε ομάδες των 5 ατόμων, εκπροσωπώντας 6 «περιοχές» (ΕΕ, ΗΠΑ, λοιπές ανεπτυγμένες χώρες, Κίνα, Ινδία, λοιπές αναπτυσσόμενες χώρες), καθώς και το λόμπι των ορυκτών καυσίμων και κλιματικούς ακτιβιστές,
- οι συμμετέχοντες δεν θα κληθούν να καταθέσουν κείμενα θέσης, αλλά θα λάβουν επεξεργασμένο υλικό της τάξεως των 2 σελίδων κατ' Ομάδα, με έτοιμη την αντίστοιχη πολιτική και στοιχεία για τις αντίστοιχες «περιοχές», και
- θα χρησιμοποιηθεί προσομοιωτής, όπου εισάγονται δεδομένα και υπολογίζεται, έτσι, η αύξηση της θερμοκρασίας της Γης.

Πιο συγκεκριμένα, η προσομοίωση θα κινηθεί γύρω από 3 άξονες: τις εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου από την καύση ορυκτών καυσίμων, τις πολιτικές χρήσης γης, καθώς και την χρηματοδότηση. Αναλυτικότερα, για τον πρώτο, θα πρέπει να τεθεί από κάθε ομάδα έτος κορύφωσης εκπομπών, έτος που αυτές θα αρχίσουν να μειώνονται και ετήσιο ποσοστό μείωσής τους· για τον δεύτερο, κάθε ομάδα θα πρέπει να προσδιορίσει τα ποσοστά αποψίλωσης δασών ή αναδάσωσης· για τον τρίτο, δύναται να δημιουργηθεί το “UN Green Climate Fund” για ποικίλους σκοπούς (καταστροφές, τροφή και νερό, μετανάστευση και πρόσφυγες), με ετήσιες συνεισφορές που θα πρέπει να φτάνουν τα 100 δις το χρόνο. Επομένως, θα πρέπει να καταρτιστεί προϋπολογισμός που κάθε ομάδα να ορίζει τη συνεισφορά της και να εκτιμά τις συνεισφορές των άλλων,

¹⁷ UN, *Climate Change*, ό.π..

να δηλώνει τις ανάγκες της και τους όρους χρηματοδότησης. Οι ομάδες που εκπροσωπούν το λόμπι των ορυκτών καυσίμων και τους κλιματικούς ακτιβιστές, θα βρίσκονται στην αίθουσα της προσομοίωσης προσπαθώντας να επηρεάσουν βάσει των συμφερόντων τους τις ομάδες κρατών που θα διαπραγματευτούν εν τέλει όλα τα παραπάνω. Ο σκοπός της προσομοίωσης είναι οι διαπραγματευόμενες ομάδες κρατών να καταλήξουν σε μία Συμφωνία –με τη χρήση του ειδικού προσομοιωτή– η οποία θα διατηρεί την αύξηση της θερμοκρασίας της Γης στους 2°C, και ει δυνατόν στον 1,5°C, έως το 2100.

Βιβλιογραφικές αναφορές

Πρωτογενείς πηγές

Economic Commission for Europe (2011), *Framework Convention Concept*, Note by the Secretariat, Geneva, 3 and 4 October 2011

United Nations (1992), *United Nations Framework Convention on Climate Change*

United Nations (2015), *Paris Agreement*

Δευτερογενείς πηγές

Βιβλία

Δούση Ε. (2014), *Η περιβαλλοντική διακυβέρνηση σε κρίση: Ρίο+20: υποσχέσεις με αβέβαιη εφαρμογή*, Αθήνα: Παπαζήσης

Δούση Ε. (2017), *Κλιματική Αλλαγή*, Αθήνα: Παπαδόπουλος

Kemp L. (2017), A Systems Critique of the 2015 Paris Agreement on Climate, in: Hossain M., Hales R., Sarker T. (eds), *Pathways to a Sustainable Economy*, Springer, Cham, σσ. 25-41

Williams P.D. (ed., 2008), *Security Studies: An Introduction*, London and New York: Routledge

Άρθρα και Μελέτες

Δικαίος Γ. (2016), «Οι Επιτροπές Συμμόρφωσης και η Συμβολή τους στην Εφαρμογή των Διεθνών Περιβαλλοντικών Συμφωνιών», *Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής*, ΕΕΕΠ Ερευνητικά Κείμενα 1/2016

Rosen A. (2015), “The Wrong Solution at the Right Time: The Failure of the Kyoto Protocol on Climate Change”, *Policy & Politics*, 43:1, σ. 30-58

Πηγές από το Διαδίκτυο

Climate Action Tracker, Temperatures, <https://climateactiontracker.org/global/temperatures/> (28/12/2019).

NASA, *What Is Climate Change?*, <https://www.nasa.gov/audience/forstudents/k-4/stories/nasa-knows/what-is-climate-change-k4.html> (27/12/2019)

UNFCCC, *Conference of the Parties (CoP)*, <http://unfccc.int/bodies/body/6383.php>
(27/12/2019)

UN, *Climate Change*, <http://www.un.org/en/sections/issues-depth/climate-change/>
(28/12/2019)

ΚΑΝΟΝΕΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗΣ

i) Πεδίο εφαρμογής

Οι ακόλουθοι κανόνες ισχύουν για την προσομοίωση Διάσκεψης των Συμβαλλομένων Μερών της Σύμβασης Πλαίσιο των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή “Athens CoP Simulation”.

ii) Γλώσσα διεξαγωγής

Η διαδικασία της προσομοίωσης θα πραγματοποιηθεί εξ ολοκλήρου στην Ελληνική γλώσσα.

iii) Διπλωματική ευπρέπεια

Κατά τη διάρκεια των συνεδριάσεων της Διάσκεψης, οι συμμετέχουσες/ντες αναμένεται να τηρήσουν τη δέουσα ευγένεια και ευπρέπεια, τόσο όταν απευθύνονται προς τα υπόλοιπα μέλη της Διάσκεψης όσο και προς το Προεδρείο. Οι συμμετέχουσες/ντες παρακαλούνται να τηρήσουν έναν ευπρεπή ενδυματολόγο κώδικα.

iv) Ο ρόλος του Προεδρείου

Το Προεδρείο είναι αποκλειστικά αρμόδιο για την επεξεργασία των κανόνων διαδικασίας, προκειμένου να διευκολυνθεί η συζήτηση, για την εφαρμογή και τήρηση των κανόνων κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, καθώς και για την ερμηνεία αυτών, σε περίπτωση διαφωνίας.

Ο Πρόεδρος κηρύσσει την έναρξη και τη λήξη κάθε συνεδρίασης και θα πρέπει να είναι υπεύθυνος για όλα τα διαδικαστικά θέματα που αφορούν τη Διάσκεψη, προεδρεύοντας με έναν δίκαιο και αντικειμενικό τρόπο. Ο Πρόεδρος διανέμει όπως αυτός θεωρεί κατάλληλα τον χρόνο ομιλίας και δίνει τον λόγο, και ανακοινώνει στη συνέχεια τις αποφάσεις. Με την επιφύλαξη της διάταξης των παρόντων κανόνων της διαδικασίας, ο Πρόεδρος διευθύνει τη συζήτηση, καθορίζει τη δυνατότητα εφαρμογής των κανόνων και, εάν είναι απαραίτητο, ερμηνεύει τους υφιστάμενους κανόνες, χωρίς να απαιτείται προηγούμενη έγκριση.

Ο Πρόεδρος διατηρεί την απόλυτη εξουσία επί όλων των ζητημάτων. Κατά τη συζήτηση του θέματος της ημερήσιας διάταξης, δύναται να κάνει όλες τις αναγκαίες

προσαρμογές και προτάσεις προς τους συμμετέχοντες, προκειμένου να διασφαλιστεί η αποτελεσματική λειτουργία του. Ο Πρόεδρος αποφαινεται οριστικά σχετικά με τα σημεία τήρησης της τάξης, χωρίς τη δυνατότητα να ασκηθεί αντίρρηση. Οι συζητήσεις θα πρέπει να περιορίζονται στο θέμα της Ημερήσιας Διάταξης και ο Πρόεδρος μπορεί να ανακαλέσει σε τάξη έναν ομιλητή, του οποίου οι παρατηρήσεις δεν είναι σχετικές με το θέμα. Ο Πρόεδρος διατηρεί, επίσης, το δικαίωμα να κάνει προτάσεις οποιαδήποτε στιγμή, οι οποίες θα βοηθήσουν να προχωρήσει το έργο και οι διαδικασίες της Διάσκεψης, και θα πρέπει να λαμβάνονται σοβαρά υπ' όψιν. Το Προεδρείο, τέλος, δύναται να απευθύνει συστάσεις προς τα μέλη της συνεδρίασης που παραβιάζουν τους κανόνες διαδικασίας. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις δύναται να ζητήσει την απομάκρυνσή τους από την αίθουσα.

v) Αντιπροσωπείες

Οι συμμετέχοντες στη Διάσκεψη είναι χωρισμένοι σε ομάδες των 5 ατόμων, εκπροσωπώντας διαφορετικές οντότητες, όπως διεθνείς οργανισμούς, κράτη (ή μπλοκ κρατών), αλλά και Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και εταιρίες. Συγκεκριμένα, θα προσομοιωθούν οι εξής ρόλοι: Ευρωπαϊκή Ένωση, ΗΠΑ, Ινδία, Κίνα, λοιπές ανεπτυγμένες χώρες, λοιπές αναπτυσσόμενες χώρες, κλιματικοί ακτιβιστές, πετρελαϊκό λόμπυ.

Κάθε Ομάδα εκπροσωπείται ολόκληρη από τον εκάστοτε ομιλητή.

Σε περιπτώσεις ψηφοφορίας, κάθε Ομάδα έχει μια ψήφο. Σε διαδικαστικά ζητήματα, έχουν όλες οι Ομάδες δικαίωμα ψήφου. Σε ουσιαστικά ζητήματα, δεν διαθέτουν δικαίωμα ψήφου η Ομάδα των κλιματικών ακτιβιστών και του πετρελαϊκού λόμπυ.

vi) Διάταξη Θέσεων

Κάθε Ομάδα θα κάθεται συγκεντρωμένη σε συγκεκριμένο χώρο. Τα μέλη κάθε Ομάδας, δεν οφείλουν να κάθονται με αλφαβητική σειρά.

vii) Διαδικασία

Επίσημη Διαδικασία

Διαπίστωση απαρτίας

Η παρουσία πρέπει να τηρείται από το Προεδρείο με πρόσκληση σε ονομαστική αναφορά στην αρχή κάθε συνεδρίασης της Διάσκεψης (λήψη παρουσιών με

Ονομαστικό Κατάλογο). Κατά την ονομαστική αναφορά, τα μέλη της Διάσκεψης θα πρέπει να βεβαιώνουν την παρουσία τους, επιδεικνύοντας την ετικέτα με το όνομά τους και το ρόλο που εκπροσωπούν και δηλώνοντας «παρών»/«παρούσα».

Εάν οι συμμετέχουσες/ντες προσέλθουν στην αίθουσα της συνεδρίασης κατά τη διάρκεια ή μετά τη διαπίστωση της απαρτίας, χρειάζεται να στείλουν ένα σημείωμα στο Προεδρείο. Όσο οι συμμετέχουσες/ντες δεν έχουν ενημερώσει το Προεδρείο για την άφιξή τους, δεν θα τους επιτρέπεται να εκπροσωπήσουν την Ομάδα τους, λαμβάνοντας το λόγο ή ψηφίζοντας.

Κάθε Ομάδα θεωρείται παρούσα, όταν εκπροσωπείται από τουλάχιστον 3 από τα 5 μέλη της. Η απαρτία θα διαπιστωθεί αυτόματα από το Προεδρείο.

Οι συμμετέχουσες/ντες καλούνται να ενημερώσουν το Προεδρείο σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης αποχής από τη διαδικασία της συνεδρίασης.

Ορισμός της Ημερήσιας Διάταξης

Το θέμα της Ημερήσιας Διάταξης θα τεθεί αυτομάτως υπό συζήτηση, εφόσον υπάρχει μόνο μία θεματική.

Επίσημη συζήτηση

Εξ ορισμού, η Διάσκεψη βρίσκεται σε επίσημη συζήτηση εκτός και αν προταθεί κάτι διαφορετικό από τον Πρόεδρο. Η επίσημη συζήτηση διεξάγεται με τη μορφή ανοικτού διαλόγου. Μετά από την εξακρίβωση της Απαρτίας, ο Πρόεδρος θα δεχθεί μία Πρόταση για την έναρξη του ανοικτού διαλόγου επί του θέματος της Ημερήσιας Διάταξης.

Αρχικές δηλώσεις

Διεξάγεται αμέσως μετά τη διαπίστωση της. Το Προεδρείο θα ζητήσει από κάθε Ομάδα ξεχωριστά να δώσει μια σύντομη περίληψη της θέσης της, σχετικά με το υπό συζήτηση θέμα. Η διαδικασία αυτή προετοιμάζει, ουσιαστικά, τη συζήτηση, αφού εκεί συνοψίζονται όλες οι θέσεις.

Διαδικαστικά ζητήματα

Διαδικαστικά ζητήματα είναι αυτά που σχετίζονται με τη διαδικασία της συνεδρίασης της Διάσκεψης, όπως ορίζονται στους παρόντες Κανόνες Διαδικασίας. Περιλαμβάνουν τον καθορισμό του χρόνου ομιλίας κάθε ομιλήτριας/τη, τις προτάσεις και τις διακοπές/αναβολές των συνεδριάσεων. Όλα τα μέλη οφείλουν να ψηφίζουν για τα

διαδικαστικά ζητήματα, επιδεικνύοντας την ετικέτα με το όνομά τους και το ρόλο που εκπροσωπούν. Κανένα μέλος δεν μπορεί να απέχει.

Ουσιαστικά ζητήματα

Τα ουσιαστικά ζητήματα είναι αυτά που σχετίζονται με το υπό συζήτηση θέμα της Ημερήσιας Διάταξης. Επί των ουσιαστικών ζητημάτων, όλες οι ομάδες που θεωρούνται παρούσες μπορούν να απέχουν.

Ανεπίσημη διαδικασία

Κατευθυνόμενη συζήτηση

Η ανεπίσημη διαδικασία έχει τη μορφή κατευθυνόμενης συζήτησης (moderated caucus) κατά τη διάρκεια όλων των συνεδριάσεων. Κάθε μέλος της Διάσκεψης που επιθυμεί να λάβει το λόγο θα πρέπει να υψώσει το πλακάτ της Ομάδας και να αναγνωριστεί από το Προεδρείο.

Μη κατευθυνόμενη Συζήτηση

Κατά τη διάρκεια της κατευθυνόμενης συζήτησης (moderated caucus), κάθε μέλος της Διάσκεψης μπορεί να κάνει πρόταση για μη κατευθυνόμενη συζήτηση (unmoderated caucus). Τέτοια συζήτηση δύναται να υπάρξει μόνο για θέματα ουσίας και δεν ισχύει για διαδικαστικά θέματα.

Αναγνώριση

Κανένα μέλος δε δύναται να απευθυνθεί στη Διάσκεψη, εάν δεν έχει αναγνωριστεί από το Προεδρείο.

Διακοπές

Μία/Ένας ομιλήτρια/της δε μπορεί να διακόπτεται από άλλο μέλος, εκτός αν έχει ζητηθεί «Προσωπικό Πρόνομιο» ή έχει προκύψει διαδικαστικό θέμα.

vii) Δικαιώματα και υποχρεώσεις των Συμμετεχουσών/ντων

Οι συμμετέχουσες/ντες είναι υποχρεωμένες/οι να παρευρίσκονται σε όλες τις συνεδριάσεις.

Οι συμμετέχουσες/ντες θα πρέπει να έχουν διαβάσει προσεκτικά τους κανόνες της διαδικασίας και να έχουν προετοιμαστεί για κάθε συνεδρίαση.

Τοποθέτηση ενώπιον της Διάσκεψης

Κανένα μέλος δεν μπορεί να λάβει το λόγο χωρίς τη συγκατάθεση του Προεδρείου. Το Προεδρείο μπορεί να ανακαλεί στην τάξη κάθε ομιλήτρια/τη του οποίου η ομιλία είναι άσχετη ή προσβλητική έναντι των άλλων μελών ή του Προεδρείου.

Άδεια προσέγγισης του Προεδρείου

Κάθε μέλος που επιθυμεί να επικοινωνήσει προσωπικά με το Προεδρείο για ένα πολύ λεπτό ζήτημα μπορεί να ζητήσει την άδεια να προσεγγίσει το Προεδρείο, ως έσχατη λύση σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης.

Προνόμια

Προσωπικό Προνόμιο

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να ζητήσει προσωπικό προνόμιο, αν αντιμετωπίζει κώλυμα στην πλήρη συμμετοχή της/του στις εργασίες της Διάσκεψης. Το Προεδρείο προσπαθεί να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το κώλυμα. Αυτή η παρέμβαση μπορεί να διακόψει μία/έναν ομιλήτρια/τή.

Αίτημα για πληροφορίες

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να παρέμβει για να ζητήσει αποσαφηνίσεις σχετικά με τους κανόνες από το Προεδρείο. Αυτή η παρέμβαση μπορεί να διακόψει μία/έναν ομιλήτρια/τή.

Παρέμβαση επί της διαδικασίας

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να παρέμβει για ένα διαδικαστικό θέμα, αν θεωρεί ότι δεν τηρούνται οι κανόνες της διαδικασίας τόσο από το Προεδρείο όσο και από τα μέλη της Διάσκεψης. Το Προεδρείο θα αποφανθεί επί της συγκεκριμένης παρέμβασης. Αυτή η παρέμβαση δεν μπορεί να διακόψει μία/έναν ομιλήτρια/τή.

Δικαίωμα απάντησης

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων, η ακεραιότητα του ρόλου της/του οποίας/ου έχει θιγεί από σχόλια άλλου μέλους, δύναται να επικαλεστεί το δικαίωμα απάντησης. Το Προεδρείο αναγνωρίζει τα δικαιώματα απάντησης με αποκλειστικό γνώμονα την κρίση του. Αυτή η παρέμβαση δεν μπορεί να διακόψει μία/έναν ομιλήτρια/τή.

Προτάσεις

Πρόταση για τη Διακοπή της Συνεδρίασης

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να ζητήσει τη διακοπή της συνεδρίασης και να αναστείλει όλες τις εργασίες της Διάσκεψης μέχρι την επόμενη προγραμματισμένη συνάντηση. Το Προεδρείο αποφαινεται σχετικά με την πρόταση, χωρίς ψηφοφορία.

Πρόταση για Κατευθυνόμενη Συζήτηση (moderated caucus)

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να ζητήσει από το Προεδρείο τη μετάβαση σε διαδικασία Κατευθυνόμενης Συζήτησης. Η πρόταση αυτή επαναφέρει τη διαδικασία υπό τον έλεγχο/ρύθμιση του Προεδρείου. Η/ο συμμετέχουσα/ων οφείλει να επισημαίνει ακριβές θέμα, συνολική χρονική διάρκεια και επιμέρους χρόνο ομιλίας για κάθε ομιλήτρια/τή.

Άλλες/οι συμμετέχουσες/ντες δικαιούνται να εκφράσουν την αντίθεσή τους σε αυτή την Πρόταση, μόνο εάν έχουν κάποια άλλη πρόταση να υποβάλουν στο Προεδρείο. Η αντίθεση εκδηλώνεται όταν το προεδρείο ρωτά «εάν υπάρχουν αντιρρήσεις/αποδοκιμασίες σε αυτήν την πρόταση». Εάν δεν υπάρχουν, η Πρόταση περνάει αυτομάτως. Σε περίπτωση που υπάρχουν παραπάνω από μία προτάσεις, ακολουθεί διαδικαστική ψηφοφορία στην οποία απαιτείται απλή πλειοψηφία για την υιοθέτηση της Πρότασης. Η σειρά ψηφοφορίας ορίζεται από τη μεγαλύτερη προς τη μικρότερη χρονικά πρόταση. Το Προεδρείο δικαιούται να εισαγάγει πρόταση για κατευθυνόμενη συζήτηση (moderated caucus), χωρίς ψηφοφορία.

Πρόταση για παράταση της Κατευθυνόμενης Συζήτησης (moderated caucus)

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να ζητήσει από το Προεδρείο την παράταση της Κατευθυνόμενης Συζήτησης (moderated caucus). Η πρόταση αυτή επαναφέρει τη διαδικασία υπό τον έλεγχο του Προεδρείου. Η/ο συμμετέχουσα/ων οφείλει να επισημαίνει την συνολική χρονική διάρκεια της παράτασης (ή οποία δεν θα υπερβαίνει τον αρχικό χρόνο), ενώ το θέμα και ο επιμέρους χρόνος παραμένουν ίδια.

Πρόταση για μη κατευθυνόμενη συζήτηση (unmoderated caucus)

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να ζητήσει από το Προεδρείο να προχωρήσει σε μη κατευθυνόμενη συζήτηση. Η/ο συμμετέχουσα/ων που κάνει αυτή την πρόταση πρέπει να προτείνει τη διάρκεια της μη κατευθυνόμενης συζήτησης και τη γενική κατεύθυνση που αυτή θα έχει.

Άλλες/οι συμμετέχουσες/ντες δικαιούνται να εκφράσουν την αντίθεσή τους σε αυτή την Πρόταση, μόνο εάν έχουν κάποια άλλη πρόταση να υποβάλουν στο Προεδρείο. Ακολουθεί διαδικαστική ψηφοφορία για την υιοθέτηση της Πρότασης. Η σειρά ψηφοφορίας ορίζεται από τη μεγαλύτερη προς τη μικρότερη χρονικά πρόταση.

Κατά τη διάρκεια αυτού του τύπου συζήτησης, οι συμμετέχουσες/ντες δικαιούνται να μετακινούνται ελεύθερα εντός της Αίθουσας Συνεδρίασης και να διαπραγματεύονται χωρίς τον έλεγχο/ρύθμιση του Προεδρείου. Με τη χρονική λήξη της διαδικασίας αυτής, οι συμμετέχουσες/ντες είναι υποχρεωμένες/οι να επιστρέψουν άμεσα στις θέσεις τους.

Πρόταση για την Παράταση της Άτυπης Συζήτησης

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να ζητήσει την παράταση της μη κατευθυνόμενης συζήτησης. Η/Ο εισηγήτρια/ής της πρότασης πρέπει να προτείνει το χρόνο της παράτασης, η οποία δε μπορεί να υπερβαίνει τη διάρκεια της αρχικής συζήτησης. Ακολουθεί διαδικαστική ψηφοφορία για την υιοθέτηση της Πρότασης.

Πρόταση για Διακοπή της Συνεδρίασης

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να κάνει πρόταση για προσωρινή διακοπή της συνεδρίασης. Το Προεδρείο μπορεί να θεωρήσει έγκυρη την πρόταση, χωρίς ψηφοφορία. Ακολουθεί διαδικαστική ψηφοφορία για να εγκριθεί.

Πρόταση για Λήξη της Συνεδρίασης

Μία/ένας συμμετέχουσα/ων δύναται να κάνει πρόταση για λήξη της συνεδρίασης. Εάν τουλάχιστον δύο άλλες/οι συμμετέχουσες/ντες υποστηρίξουν την πρόταση, αυτή θα τεθεί αμέσως σε διαδικαστική ψηφοφορία. Το Προεδρείο θα κηρύξει τη λήξη της συνεδρίασης, εάν η εν λόγω ψηφοφορία είναι επιτυχής.